

Дерманський Сашко

Д36

Король буків, або Таємниця Смарагдової Книги : казкова повість / Сашко Дерманський ; худож. Д. Камінська. — Івано-Франківськ : Видавництво «Магура», 2024. — 224 с. : іл.

ISBN 978-617-8177-18-8

Малий бука Гаврик та дракониця Джульєтта тяжко гарують на деспотичного короля. Так триває доти, аж поки у руки Гаврика не потрапляє загадковий щоденник. Ці записи чекали аж триста років, щоб їх прочитали! А тоді вже ніщо не буде як раніше. Готуйтеся, Гаврику та Джульєтто, до дивовижних пригод, вогнедишних курей і кровожерних помідорів! Вам також доведеться навчитись перемагати королівських посіпак і розгадувати містичні пророцтва. А все тому, що народу буків потрібен новий король!

Для середнього шкільного віку.

УДК 821.161.2

ISBN 978-617-8177-18-8

© ТОВ «ВИДАВНИЦТВО «МАГУРА», 2024

Чорне озеро

— Я ніколи в цьому житті не висплюся, — невдоволено пробубнів Гаврик, широко позіхаючи.

Він легенько потягнув на себе обидві віжки, і Джульєтта, згорнувши могутні крила, почала спускатися донизу крізь густі пасма липкого синюватого туману.

За хвилину під ними тьмяно заблищало нерухоме плесо озера. Воно розкинулося між зловісно вишкірених у небо гострих скель. На берегах озера не було ні травинки, ні кущика — самі руді каміння обрамлювало чорну тацю водойми. Жодна стежечка не вела до озера, тож було видно, що до нього ніколи ніхто не приходив ні на водопій, ні купатися, ні просто відпочити від суєти Міста. Цікаво, а кому б вистачило клепки прийти на прогулянку до Чорного озера, а тим паче скупатися в ньому?.. Навіть з висоти

драконячого польоту дивитися на нього було моторошно. Проте Гаврик уже звик: він бував тут щоранку вже майже рік. Бував не з власної примхи, а для роботи.

Гаврик кинув у порожнечу відро і почав розмотувати довгу мотузку, прив'язану до його дужки.

— Спустися трохи нижче! — скомандував він і перехилився донизу, міцно затиснувши в руці мотузку й ризикуючи впасти з лускатої спini дракониці в чорну, поки що спокійну безодню.

— Ми вже й так занадто низько, — стривожено гукнула Джульєтта. — Поглянь: озеро прокидається!

Справді, ще мить тому нерухома, блискуча поверхня водойми раптом укрилася великими

пухирями. Вони роздувалися до розмірів середньої повітряної кулі, а потім лунко лускалися, посилаючи в небо сірі звивисті хвости диму.

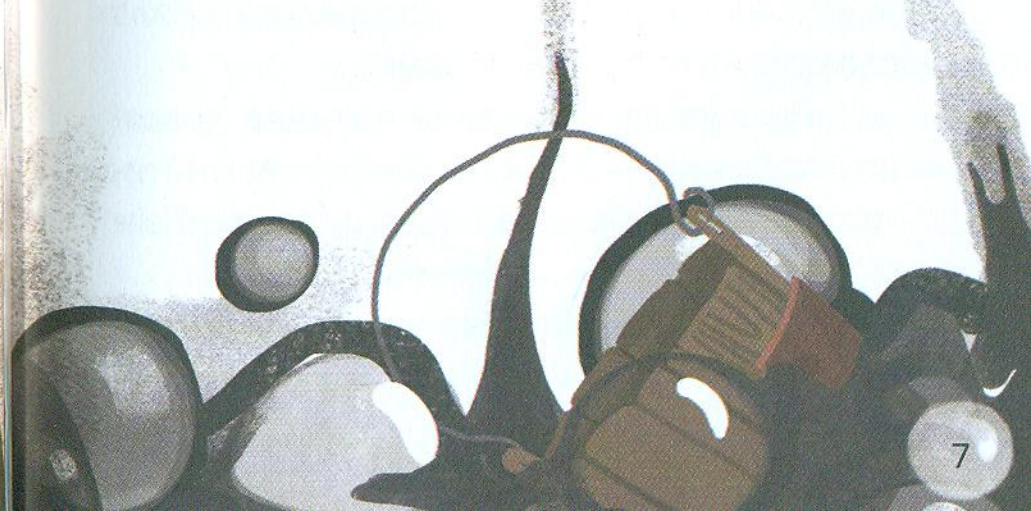
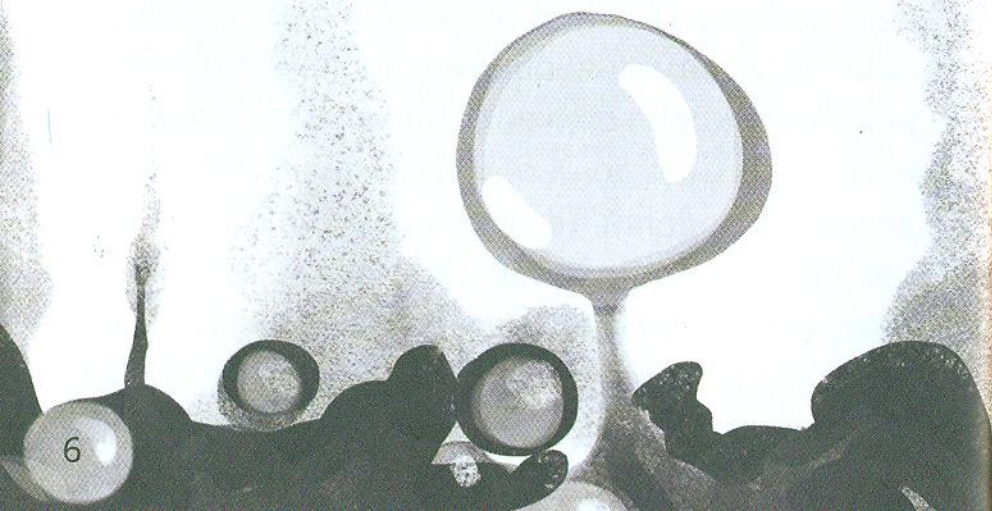
— Ще крапельку, сестричко, — наполягав Гаврик, — бо з цієї висоти мені не дістати.

Дракониця заплющила очі і знизилася ще на кілька метрів.

— Є! Тримай висоту! — гукнув Гаврик та, вправно перебираючи руками, почав підтягувати за мотузку вже повне відро.

Озеро відреагувало миттєво. Ніби відчувши, що його стало менше на ціле відро, воно вистрелило вгору десятками чорних струменів.

— Угору! — скомандував Гаврик, хапаючи однією рукою дужку відра, а другою міцно стискаючи віжки.

Драконіця стрімко зринула в ранкове небо, подумки дякуючи Вігору, богові драконів, за те, що й цього разу їм пощастило втекти неушкодженими. І сьогодні озеро вистрелило своїми смертоносними газовими стрілами в молоко, тобто просто в туман. Переконавшись у своїй недосяжності, Джульєтта розправила крила і взяла курс на гострі шпилі замку.

— Гайда, Джульєтточко, — підганяв драконіцю її вершник. — Ми ж не хочемо запізнитися і роздратувати нашого повелителя, щоб він скис!

Джульєтта ледь відчутно здригнулася всім тілом.

— Чи ти мухоморів об'ївся! Тихіше там, бо чують мої обидва серця, що сьогодні в Місті стане менше на одного буку й на одну гарненьку драконіцю.

— Чого це я маю розмовляти пошепки?

— Хіба ти забув про крилунів? У них дуже гострий слух.

— Облиш, ті нишпорки ще сплять у таку пору, — позіхнув Гаврик. — Мені взагалі здається, що в цілому світі ще всі сплять. Крім бідолашного буки, добувача магичної смоли, та його вірної драконіці.

— Твоя правда, — обернулася до Гаврика Джульєтта, — он Спалах, наприклад, із Трумом доставляють м'ясо в замок не на п'яту годину ранку, як ми смолу, а аж на сьому.

— То Нарит, виходить, цю смолу натщесерце п'є, чи що? — пробурчав бука. — Коли він вже нею подавиться і ми нарешті виспимось?

— Прикуси язика, Гаврику, — злякано скрикнула дракониця. — Не знаю, що ти собі надумав, але я ще планую трохи пожити. Хоча б так, як зараз: возячи на спині пришелепуватого буку з відром у руці та бджолами в голові.

— І чого це я пришелепуватий, та ще й із бджолами?

— Бо верзеш не те що треба. Ти думаєш, що коли крилуни перекажуть Нариту твої слова, він нагородить нас вершковою запіканкою за красномовство?!

— Це було б добре! — ковтнув слину Гаврик. — Ми, до речі, з таким графіком роботи сьогодні навіть поснідати не встигли.

— Якби ж ти не проспав...

— Це я проспав?! А хто повинен був мене розбудити? Не ти часом?

— Ну я. Я теж проспала, пробач.

— Гаразд, обоє винні. Нічого, ось одвеземо смолу тому старому вилупню й поласуємо вершковим морозивом. Залетимо в кав'ярню до Марти, ге?..

— Я так і знала, — раптом з досадою вигукнула Джульєтта, — поглянь...

Попереду мелькнули невеликі комашині крила і коров'ячий хвіст крилуна. Крилуни були офіційними шпигунами і донощиками Нарита. Нишпорка, що несподівано виринув з туману неподалік Гаврика і Джульєтти, почав знижуватися в напрямку замку.

— Думаєш, він щось почув? — досить легковажно спитав Гаврик.

— Повз слонячі вуха крилунів рідко що пролітає. Проте... в замку все з'ясується...

Джульєтта приземлилася біля воріт прямо перед двома вайлуватими троями, що охороняли вхідну браму. Обидва здоровані тримали в ручищах по дебелий довбні. Це, власне, були молоді дубки, вирвані з корінням і абияк обчухрані зубами тролів.

Годинник на Ближній вежі показував за три хвилини п'яту.